Gronavatni 26. nov. 1906.

Elskulegi pabbi minn!

Hjartkara þökk fyrir síðasta bréfið þitt sem mjer þótti ákaflega vænt um að fá, þó jeg geti ekki sagt að það að sumu leyti gledeli mig. Það er einkum blindan á augunum sem mjer fellur til um, því jeg veit að nú margt fylgir því að missa sjónina, og verst þó fyrir annan eins starfsmann og þú ert, en nú er vonandi að þú fáir að halda þínu augunum hjelar, fyrst það er gott enn. Annars þykir mjer vænt um að þú skulir vera hættur að ferðast, því jeg veit að best fer um þig heima.

Þú spyrst ekkert að hvað okkur líði alvara með að, vilja flytja okkur hjeðan úr plássi, ef við ættum víst gott jarðnæði, þó væri langt burtu. Það væri ekki gott að svara því á kveðju

af því fyrst og fremst, að allt er enn óunnið að framleiðsla hjá, þ.e. við þau hjónin hjá, enda er að skilja að við erum í öllu sjálfrátt. En svo er annað og það merka, að okkur finnst þetta ár ætla að verða okkur miður ánægjulegt og svo ef eins við bætist mjög dýr flutningur þá held ég að við yrðum ófærir til að reisa fólanlegt bú í nýjum stað. Við hugsum allt af mest um að komast af upp á eigin spítur án þess að skulda nokkrum, þorum ekki að byggja á ótraustum grundvelli. Þó get ég enn neitað því að ég hugsi oft og vonni að framleiðin ef til vill geti gegnt mjög skapfelldari dagsverki heldur búskapnum eingöngu, en ofmikið hefur á vorum verið bundið við drengina, þegar þeir vaxa upp, þegar vinnukraptarnir þverra, og þar með náttúrlega framtakssemi og framkvæmdir, sem ánægjulegt er að gjöra nokkuð með sér, annað en byggja sig fagra loptkastala, sem ég þó, satt að segja, hef lítla trú á, því ég er farin að þreyfa á því að „allt breytist", og flest verður öðruvísi en maður hefur búist við. Börnin ef til vill deyja, verða öðruvísi en menn vilja, fara frá manni, og fl., sem best er að hugsa sig í gagnstæða átt, en ég gjöri samt ekki alvarlegar grillur út af neinu þesskonar, sem er allt af um gjörsamlega að vera og horfa á hjartans blíðustu. Síðan ég sjálf hef verið marga í kringum mig, af ástúðlegum og áreynjulegum andlitum, man ég sjaldan eptir öðrum.

Af búskapnum er nú það að segja að við ljetum nyrðra fyrir ofan á Sjóbúðunum í sumar en urðum að láta hálfa málnyt, svo við höfðum nýtt viðbit til sumarsins og eitthvað af smjöri í vetur. Við höfum tvær nýjar snemmbærar, sem reynast afbragðs kýr til samans eins og ein hefði lifað. Uppskaparinn minni hjá oss eptir þörfum en var á Sjóbúðunum því hjá

þarf minn hauda hvert kind. Við
vorum stundum at segja at best
mundi vera fyrir okkur at setjast
í sama farið, og reyna at reyna vind
við aptur á þann hátt, því konan
minnst við tilbreyting í hreðina, ef maður
á sama kost á nærliggja góðu jarðnæði
nærri sjó. Við ætlum at drífa í gegn
að fara hjeðan frá, því hjer hafa ofmikla
verið þráfarin þengsli til í sumar, en
það fækkar ekki; við höfum haft
nú góða málnýt að okkur lengstum
síðst at vera alveg án kúnnar, en það
gerði nú síðst norðlu ár ef við verðum
hjer. En allt er, sem sagt, óráðið og
óumtalað, og verður síðst síðst það fyrst
sem síðar.

Jeg sendi nú mömmu mynd af okkur
öllum, en þar eru ekki góðar af drengjum
Tóti líkr of mikið, því það var allt of
mikið að nenna að fá þá til að vera
glaðlega, eins og þeir eru vanalega, en það

gesta illa um já litla, þó vargur
var ov mikill at þeir höfðu engen
frið í ásgeir er mest flugubit viðsta
mynn við nefið á ánganum og mest
svekkingarsvip. Ragnar hengir vörin
á stöng álundarlega, en Kalli snýr sjer
af mikið undan og gefur konunga
nu fjarska alvarlega. Helgi er at vísu
grettur einkum í brúnunum en hans
mynd er skárst. Okkur myndi þykja
allgáðar. Jg hef gaman af at hugsa
hvað þið eruð ~~eyð~~ vejð um þær.

Jg vil hafa at heilsa mönnum
Markúsi, Kalla og Lizzu Brands. já, jg
bið líka at heilsa Ellert og Lauga. Er
vonum satt: þú at þau sjen at
hugsa um gigtbinga.

Elsku Elly jól og á komandi nýtt
ár, þó enn sje nokkuð optir af því
gamla. já, gud gefi at allt emist
yppist til gleði og gæfu.

Ykkar elskandi
Lauga.

Þetta bið já allir at heilsa kærlega.